

C/2023/662

13.11.2023

Sag anlagt den 21. august 2023 — Lucaccioni mod Kommissionen

(Sag T-516/23)

(C/2023/662)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Arnaldo Lucaccioni (London, Det Forenede Kongerige) (ved advokat A. Silvestri)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens ansættelsesmyndigheds afgørelse af 7. september 2022 om afslag på sagsøgerens klage R/553/22 annulleres.
- Der træffes afgørelse om, at muligheden for en forligsmæssig løsning af tvisten skal undersøges.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat 12 anbringender.

1. Første anbringende om, at AIPN retsstridigt indkaldte lægeudvalget den 14. februar 2020 uden at angive den tredje læge.
2. Andet anbringende om, at AIPN retsstridigt accepterede, at den anden og den tredje læge konsekvent ikke anvendte lægeudvalgets mandat, navnlig mandatets tre første punkter, samt det specifikke svar på 103, 105, 107, 108, 110 og 111 i Rettens dom af 25. oktober 2017 i sag T-551/16, Lucaccioni mod Kommissionen.
3. Tredje anbringende om, at AIPN retsstridigt accepterede, at forskrifterne for lægeudvalgene ikke blev anvendt på referaterne af lægeudvalgets andet og tredje møde.
4. Fjerde anbringende om, at AIPN retsstridigt, af egen drift og uden gyldig grund, udelukkede sagsøgeren fra to møder i lægeudvalget, selv om han ifølge mandatet skulle være til stede.
5. Femte anbringende om, at AIPN retsstridigt accepterede, at tre grundlæggende lægeerklæringer ikke blev anfægtet i lægeudvalgets endelige rapport, selv om mandatet krævede det.
6. Sjette anbringende om, at AIPN retsstridigt accepterede, at den anden og den tredje læge, uden nogen specialisering i psykiatri og også med bidrag udefra, bestred den medicinsk-psykiatriske erklæring fra en kendt klinik, der netop var valgt af den tredje læge efter en omfattende lægeundersøgelse.
7. Syvende anbringende om, at den anden og den tredje læge særdeles alvorligt sidestillede de psykologiske lidelser, for hvilke der blev givet erstatning af gyldige grunde indtil 1994, med de psykiatriske lidelser af grunde, der ligger efter 1994, hvilket allerede blev kritiseret af Retten i dommen af 25. oktober 2017 i sag T-551/16, Lucaccioni mod Kommissionen.
8. Ottende anbringende om den enkelte stemme afgivet af den anden og den tredje læge i lægeudvalgets møde den 14. februar 2020, der ikke falder ind under eller kan henføres til udøvelse af lægevidenskab.
9. Niende anbringende om begrundelsen for 70 % for den nedsatte lungefunktion, som sagsøgeren aldrig har angivet, og som aldrig er indrømmet før 1994, og som samme tredje læge vurderede, var korrekt, hvoraf det klart fremgår, at den er indtrådt efter dette tidspunkt og ikke efter 2000, hvor sagsøgeren indgav sin erklæring.

10. Tiende anbringende om begrundelsen for 50 % for den svære depression, som sagsøgeren aldrig har angivet, og som aldrig er indrømmet før 1994, anerkendt af den kendte klinik, men udtrykkeligt bestridt af den tredje læge, fordi den indtrådte efter 1994 og før 2000, hvor der blev indgivet anmeldelse om den første forværrelse som omhandlet i artikel 14 den fælles ordning vedrørende risikodækning for ulykker og erhvervssygdomme for tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber i den affattelse, der var gældende før den 1. januar 2006.
  11. Ellevte anbringende om anfægtelsen af 10 % for skaden »funktionel søvnforstyrrelse på grund af en ændring af venstre sideleje«, atteret ved lægeerklæring fra hospital og anset som mindste procentdel blandt de »søvnforstyrrelser«, der fastsat ved B.O.B.I. (Barème officiel belge des invalidités, den officielle belgiske invaliditetstabel).
  12. Tolvte anbringende om den anden forværrelse, anmeldt den 8. marts 2021.
-